

La humanitat

LECTURA
ES ESCLAVATGE

DEMOCRACIA
ES LIBERTAT

Fundador: Lluís Companys

TERCERA EPOCA
ANY VII. No. 2

Registrado como artículo de 2a. clase en la
Administración de Correos de México, D. F.

Editor: E. R. de C.
Rosales, 26

Abril, maig i juny de 1951
MEXIC, D. F.

EDITORIAL

Sense optimismes desmesurats cal pensar en la possibilitat de la caiguda del franquisme en un termini curt. Tota la ferotgia i la vilesa de la tirania falangista ja no ha pogut evitar que a Catalunya i en altres indrets de la península s'hagin produït manifestacions públiques de protesta. I això en una dictadura tan cruel, és prova irrefutable de què la paciència i la resistència al sofriment del poble ja han arribat al seu límit màxim, i fins més enllà de la temença al càstig.

Ara ja no són somnis d'exiliats els que ens mostren els camins del retorn, ara és el redreçament de la Pàtria el que anuncia el fi proper dels temps malestrucs; i és ara, precisament, quan comença, per nosaltres, el tros d'exili de més responsabilitat.

Els nostres compatriotes, en el seu moviment de protesta, potser eren empenyuts, en bona part, per la desesperació; nosaltres no podem desficijar-nos, ara més que mai hem de contenir les nostres més estimades impaciències i dominar l'enyorança; ara només podem pensar en servir eficientment al nostre poble. Com? Amb seny, amb temperança, amb esforç, amb una gran sinceritat; sense claudicacions, malgrat els sacrificis, i acceptant plenament fins les veritats que no afalaguen.

La població sotmesa al totalitarisme franquista ha exterioritzat, d'una manera que no deixa lloc a cap dubte, que refusa el govern feixista d'Espanya; però la protesta sense una finalitat remeïdora és ineficient.

Què vindrà després de la dictadura falangista? La misèria immoral i inhumana de Franco ja solament s'aguanta damunt d'aquesta pregunta.

Què vindrà després de la dictadura falangista? La misèria impoble no ho sap, i en el dubte tem i la temença el detura; protesta per instint de llibertat, però no va vers cap fita perquè l'interrogant que fa de pedestal al dictador més brètol i odiat de totes les èpoques, és una amenaça esporugidora.

Què vindrà després de la dictadura falangista? Som nosaltres que hem de respondre i marcar el camí vers l'esperança i la fe en el futur; el dia que el nostre poble no temi al demà, amb el fàstig que mostra pel present, l'enderrocarà en un instant.

CATALUNYA HA PARLAT

per JOAN MOLES

Un estimat amic nostre publicava, dies enrera, a "La Humanitat", un magnífic article recordant la gesta del poble de Barcelona que inicià aquell formidable moviment de Solidaritat Catalana.

Els descendents d'aquells catalanistes, aquell mateix poble, s'ha manifestat recentment contra el tirà que pretenia haver-lo dominat. I ho ha fet amb energia, amb unànime fermesa, amb tota la força de la dignitat ofesa.

I aquells que mai no hem per-

que la resposta és difícil? No pas massa. No es tracta pas de programar la realització de les aspiracions ideològiques de cadascú, sinó, únicament, d'intentar un esforç per acabar amb l'enemic de tots.

Que no podrà obtenir-se una resposta unànime? Es clar que no, i millor que així sigui, perquè al nostre poble tots barrejats tampoc li som plaents; i té raó. La resposta farà una tria, que ja fa molts anys que s'hauria hagut de fer a l'exili.

No pretenem pas dictar-la nosaltres aquesta resposta, però creiem que hi ha unes afirmacions que no poden mancar-hi.

Es precis dir, com expressió autèntica d'unes veritats viscudes, que en la "primera volta", malgrat l'atenuant de l'agressió feixista, es cometeren injustícies repugnants; que la "segona volta" és, avui encara i sense cap mena de justificació, d'una criminalitat que reflecteix amb tota fidelitat la baixesa moral i humana dels franquistes; però cal, especialment, fer solemne prometença de què la fi de la dictadura serà el començament d'un règim de justícia; que no hi haurà "tercera volta". Ni el perdó de l'oblit, ni la venjança pel record; justícia ben humana, que apaivagui les velles rancúnies i que no en crei de noves. Justícia sense febleses ni odís. Cal garantir un devot respecte a la vida i una serenor estricta en el càstig del delict.

Cal assegurar que no serà permesa cap mena d'activitat de cap país estranger en la política de la República i que, costí el que costí, no serà possible que cap classe, ni cap secta, ni cap religió, ni cap partit, instaurin una nova dictadura.

Cal oferir respecte a la llibertat de creences; senyalar amb rígida precissió els límits de les activitats de les esglésies; assegurar l'estricta obediència dels militars a la Constitució que el poble es dongui; indagar la procedència de les fortunes fetes després del 1936; garantir els drets de Catalunya; treure els sindicats obrers de la dependència de l'Estat i evitar, igualment, que retornin a l'activitat negativa de combatre l'Estat per sistema; marcar una direcció ben determinada en política internacional.

Què vindrà després de la dictadura falangista? Els pobles sota la fèrula de Franco esperen la resposta per fer-ne l'estel que els guii a la lluita i a l'alliberament.

duet la fe en Catalunya, aquells que portem una ja llarga vida de catalanisme, hem sentit una profunda emoció. Perquè Catalunya no solament ha llançat un desafiament a aquell homenet sanguinari, petulant i cruel que l'ha ungit de vexacions i ha volgut reduir-la per la fam. També ha fet una crida al món lliure, en súplica de justícia; i ha dit amb energia a aquells altres, aprofitadors de totes les situacions, que està disposada a lluitar per la seva llibertat, però que no vol ajudes que li facin perdre

aquesta llibertat. Té massa present l'exemple de Txecooslovàquia.

Però, sobretot, Catalunya ha parlat a tots els seus fills. Principalment als que tenim un gran actiu de nacionalisme. D'aquell nacionalisme que alguns sectaris subordinats a una potència estrangera han titllat de reaccionari, però que és el que mant, viu l'esperit immortal de la nostra magnífica Pàtria.

¿No heu reconegut en, els fets de Barcelona al poble de sempre, al nostre poble estimat i enyoradíssim? Són els hereus de Jofre el Pilòs, aquell Comte de Barcelona que amb la seva sang ens dona independència i gloriosa senyera. Són els fills d'aquelles dones que promogueren la setmana de Juliol del 1909. Són dignes dels Segadors d'aquell Corpus de Sang. Són descendents d'aquells que moriren al voltant de Rafael de Casanova. Són els deixebles del President Macià. Són els de la jornada triomfal del 12 d'Abril. Són dignes seguidors de l'exemple de Lluís Companys, el President Màrtir. Es el poble català aimant de la llibertat, de la justícia i de la democràcia!

A Catalunya se la pot batre per la força bruta d'un conglomerat d'exèrcits. Però no se la veng per la fam. Se la pot fer presonera de guardies negres. Però no se la pot esclavitzar. Se la pot fer callar a garrotades. Però mai no li dominaran l'esperit. I això és el que ha dit clar, fort i ben alt, al dictadoret d'avui i als aspirants de dictador de demà. Catalunya ha viscut lliure, vol tornar a viure lliure i viurà lliure!

I que ningú vulgui vestir-se amb plomes de paó. Els fets de Barcelona són ben catalans. I són germans de l'interior els qui ho han portat a terme. Allò dels "vermells" de l'exterior, són falòrnies que no se les creuen ni Franco que ho ha fet córrer, ni aquells que els agrada de vestir-se de seda, com la mona del redolí.

Per a nosaltres, homes d'E. R. de C., és motiu d'orgull saber que un bon nombre dels nostres correligionaris de l'interior han intervingut activament en el gloriós moviment de Barcelona. Però ens cap també la pena de saber que molts han estat empresonats. Per això Catalunya, en parlar-nos, a més de dir-nos que ens mantinguem amatents al seu crit, ens demana ajut econòmic per a aquells que han perdut la llibertat en la lluita. Són aquells que quan convé, el mateix seguen espigues d'or que cadenes. No podem deixar-los desamparats. El nostre Consell Directiu i les dones d'E. R. de C., són qui poden iniciar la tasca.

A França, un altre digne català ha fet una crida. Estem amb vós, President Irla! I també els partits veritablement catalanistes i democràtics han establert contacte. També estem amb vosaltres! Cal, doncs, estar preparats per a tot allò que Catalunya ens exigeixi. I que tots sapiguem dir, arribat el cas, com el nostre poeta:

Oh! Pàtria, Pàtria. Teva és ma sang!

EL AVERGONYITS

Per Jaume del CADCI

Barcelona, Maig, 1951.

Sempre han existit els oportunistes i crec que a ningú no poden sorprendre les activitats d'aquells que, portats per les apències o els fracassos, s'infilten dins dels partits i les organitzacions obreres. L'adveniment de la República en produí una florida tan esplendorosa que encara avui en paguem les conseqüències. Durant la guerra, en vingué una altra tongada, molt més perillosa, perquè els seus components per tal d'amagar llurs vanitats o covardies, estaven sempre disposats a prendre l'actitud política que més convenia a llurs ambicions.

Els oportunistes d'aquesta categoria especial, quan acabà la guerra, en lloc de restar a l'ombra i d'evitar el blasme d'aquells que han estat fidels a la Pàtria els hem vistos com poc a poc anaven aixecant el cap i feien sentir llur veu com si realment tots plegats haguéssim perdut la memòria. Aquests oportunistes, són els avergonyits de llurs deslleialtats. Són els que més hem de temer i els que no hem d'oblidar mai per tal d'evitar que facin una tasca que solament pot afavorir els enemics de Catalunya.

Els avergonyits són, al meu entendre, aquells oportunistes que es donen compte de llur infortuni polític i que, en voler rectificar, ho fan amb tanta vehemència que fins i tot volen ultrapassar las activitats i les conductes dels qui no han deixat mai d'ésser fidels a llurs ideals. Es així com hem vist, durant aquests darrers anys, antics socialistes pervinguts al comunisme, convertir-se en fanàtics anticomunistes o bé antics catalanistes que abandonaren els principis fonamentals de la nostra causa, transformant-se en frenètics separatistes.

Un dels casos més característics d'aquesta mentalitat, és el senyor Miquel Ferrer. Som molts els qui recordem amb complaença l'actuació d'aquest exnacionalista fins al moment de la sublevació del general Franco. Fins aleshores, fou un dels treballadors més incansables i un dels més abnegats servidors del combat per Catalunya i per les idees democràtiques, i els que conservàvem aquella imatge, no comprenguérem per quins motius es convertí, durant la nostra guerra, en un dels elements més fidels que el Komintern tingué a Catalunya.

(Passa a la Pàg. 3)

Degudament informats, podem manifestar que no és cert que el Front Nacional de Catalunya de l'interior s'hagi adherit a una Conferència que ha de celebrar-se a Mèxic per tal de promoure un moviment de cara a la proclamació de la República Catalana, ni que formi part de la Comissió organitzadora.

Compartim plenament el criteri dels patriotes del Front Nacional en pensar que es tracta d'una confusió dels organitzadors de la Conferència o bé d'una maniobra d'elements franquistes, a fi de poder perseguir els catalans d'aquesta organització que lluiten a l'interior i de castigar més severament encara llurs companys empresonats.